

Arrest

nr. 117 026 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van "het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat met de beslissing dd 14/01/2013 gepaard gaat".

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 16 mei 2011 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij roepen hiertoe medische problemen in voor eerste verzoekende partij.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 9 juni 2011 de beslissing waarbij de op 16 mei 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 29 juni 2011 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. De op 29 juni 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 26 augustus 2011 ontvankelijk verklaard.

1.5. Bij arrest met nummer 70 024 van 17 november 2011 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 januari 2013 de beslissing waarbij de op 16 mei 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 20 februari 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan in houden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van

dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In zoverre verzoekende partijen tevens de nietigverklaring vragen van “het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat met de beslissing dd 14/01/2013 gepaard gaat” merkt de Raad op dat verzoekende partijen bij hun verzoekschrift geen dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten voegden. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verwerende partij op dezelfde dag als de beslissing inzake de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tevens een beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin blijkt dat verzoekende partijen samen met de onontvankelijkheidsbeslissing een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Huidig beroep wordt aldus geacht enkel te zijn gericht tegen, of enkel ontvankelijk te zijn in zoverre gericht tegen, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 mei 2011 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

2.2. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur waaruit [volgt dat] rekening gehouden dient te worden met alle elementen van [het] dossier” en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“1.1

De toekenning van een verblijfstitel omwille van medische redenen is gebaseerd op artikel 3 van het EVRM dat foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt.

Dit blijkt trouwens ook uit de memorie van toelichting (Zie Kamerdocumenten, kamer, gewone zitting 2005-2006, nr 2478/001, Memorie van toelichting, p 35-36)

(...) "wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonbaar is dat hij in de onmogelijkheid vertoefte om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM" (...)

Er dient nog vermeld te worden dat artikel 3 EVRM een algemene strekking heeft en geen beperking kent.

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter. Elk ingeroepen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dient nauwkeurig en grondig onderzocht te worden.

Zie

EHRM 21 januari 2011, MSS / België en Griekenland

Zie ook:

S. SAROLEA, " La Réforme du droit des Etrangers. Les lois du 15 décembre 2006 », Lois Actuelles, p 50-51.

1.2.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 legt voor de overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet evenwel een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt uitdrukkelijk dat: " De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De formele motiveringsplicht bevat dus 2 aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

1.3.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog twee bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

1.4.

Artikel 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Twee situaties kunnen dus aanleiding geven tot een machtiging tot verblijf:

1/ een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit

Of

2/ een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van de ontstentenis van adequate behandeling in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft

In de bestreden beslissing kan dus worden gelezen dat verwerende partij de mening toegedaan is dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

1.5.

In de bestreden beslissing beperkt de Dienst Vreemdelingenzaken zijn motivering tot loutere verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer ("adviseur" genoemd in de bestreden beslissing).

De arts-adviseur stelt dat de vermelde pathologie geen direct gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene maar er wordt met geen woord gerept over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen in het land van herkomst. De motivering van verwerend partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. De motivering van de bestreden beslissing is kennelijk gestereotypeerd.

De interpretatie door verwerende partij van de EHRM rechtspraak is "te beperkend". Volgens de interpretatie door DVZ en de DVZ arts kan artikel 3 EVRM slechts geschonden worden "als de aandoening direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte".

Volgens uw Raad stelt het EHRM dat echter geenszins als absolute voorwaarde. De arts van verwerende partij vertrekt dus van een verkeerde deductie (RvV nr. 92.397. RvV nr. 92.661).

Daarenboven is het toepassingsgebied van artikel 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet ruimer dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Zie

RVV, arrest nr 83 956 van 29/06/2012

RVV, arrest nr. 84 293 van 06/07/2012

Bovendien dient de motivering van een bestuurlijke beslissing minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen wordt zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

In casu stelt verwerende partij dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden aan artikel 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet die twee situaties voorziet. Bijgevolg dient verwerende partij in zijn beslissing ook uiteenzetten waarom geen van beide situaties van toepassing is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat niet het geval te zijn.

Immers bevat de bestreden beslissing geen enkel argument over de toegankelijkheid of de beschikbaarheid van de adequate zorgen in het land van herkomst. De motivering in de beslissing is niet pertinent en draagkrachtig.

In de bestreden beslissing wordt de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, dus geschonden.

1.6.

De beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen in het land van herkomst of waar zij verbleef worden niet onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en / of de ambtenaar-geneesheer.

In onderhavig geval diende de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans na te gaan of verzoekster in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht werd, dan is er ook een kennelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1.7.

In onderhavig geval heeft verzoekster een bundel medische verslagen neergelegd.

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoekster zijnde longtuberculose, hepatitis C en HIV alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in het land waarvan zij de nationaliteit bezit, houdt voor verzoekster een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een

onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster verblijft momenteel bij haar zoon wat voor haar ook zeer belangrijk is. De zoon is ook belangrijk omdat hij controle kan uitoefenen indien er plots fysieke klachten zouden opduiken. Verzoekster heeft geen dichte familie in haar land van herkomst.

Bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst zou verzoekster blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De bestreden beslissing is dus strijdig met artikel 3 van het EVRM.

1.8.

In casu zijn ten slotte toch een paar zaken zeer merkwaardig te noemen.

Zoals hoger uiteengezet werden er 2 aanvragen ingediend met name op 16/05/2011 en 29/06/2011.

Wat betreft de laatstgenoemde aanvraag werd op 16/01/2013 een advies opgesteld door dokter [M.]. Op 18/01/2013 schrijft dezelfde voornoemde arts verzoekers aan met het verzoek hun dossier aan te vullen ten einde een objectief advies te verstrekken, hoewel hij op 16/01 een negatief advies komt te verstrekken?!

Zijn collega arts-adviseur, dokter [G.], is dan blijkbaar de mening toegedaan dat zonder problemen een negatief advies kan gegeven worden...

Hoe kan men nu nog overtuigen dat een dossier grondig wordt onderzocht en er geen stereotype beslissingen worden genomen?!

Een ander punt dat moeilijk te vatten is, is het feit dat verzoekster nooit werd onderzocht door de arts-adviseur en deze toch kan besluiten dat er geen direct gevaar zou zijn voor het leven van betrokkene. Hoe kan deze dat besluiten zonder verzoekster grondig te onderzoeken?!

Zeer verontrustend is zelfs dat de artsen-adviseurs andere meningen zijn toegedaan. De ene arts is namelijk de mening toegedaan dat hij niet over voldoende informatie beschikt om tot een besluit te komen. De andere blijkbaar wel..."

3.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet genomen werd na advies, opgesteld door de ambtenaar-geneesheer d.d. 10 januari 2013, dat onder meer het volgende stelt:

"(...) Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 14/04/2011 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt blijkt dat betrokkene lijdt aan longtuberculose, hepatitis C en HIV (+). Deze verschillende problematieken houden geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is.

Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. (...)"

Uit boven geciteerd advies blijkt dat de permanente medische bewaking geenszins nodig werd geacht. De loutere bewering van verzoekers als zouden zij bijgestaan dienen te worden door hun zoon, doet hieraan geen afbreuk.

In het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kunnen verzoekers geenszins dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing genomen zou zijn in strijd met zowel artikel 9ter van de vreemdelingenwet als artikel 3 EVRM. Uit de uiteenzetting hieronder blijkt immers dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zelf het determinerend belang van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van een ziekte, aanduidt.

De betekenis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals ten overvloede werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad. (zie o.a. RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865; RvV 10 oktober 2012, nr. 89.445; RW 11 september 2012, nr. 87.395; RW, 25 januari 2012, nr. 73.906)

"In zoverre verzoekers menen dat hun terugkeer naar Kosovo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en daarbij de nadruk leggen op hun Roma-origine waardoor het niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische zorgen, wijst de Raad er op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico Inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico Inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico Inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

(...)

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, In Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "Inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielpcedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de Interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RVV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35)." (RVV 16 oktober 2012, nr. 89.865)

Inzake de subsidiare bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.

Uit de parlementaire voorbereidingen volgt dat de wetgever voor deze terminologie opteerde omwille van het belang dat hij hechtte aan de principes van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terzake.

De wetgever gaf uitdrukkelijk aan dat een aanvraag ex artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij het begrippenkader dat daarmee samenhangt dient als maatstaf.

Het is daarom minstens niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij, om in het licht van de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de bepalingen van de parlementaire voorbereidingen, teneinde haar bestuurlijke taak in te vullen, onderzoek te doen naar het beoordelingskader zoals dat wordt gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en om dezelfde systematiek bij de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 EVRM toe te passen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht in haar rechtspraak belang aan het bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst van de ernstig zieke vreemdeling die dreigt te worden gerepatriëerd.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is tegelijk casuïstiek, en het concreet belang van dit criterium hangt tevens af van de overige omstandigheden van de zaak.

Dat dit tevens geldt voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven in de geciteerde parlementaire voorbereidingen, waarbij de wetgever stelt dat de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In die zin formuleert de wetgever ook in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen drie afzonderlijk bestaande en gelijkwaardige voorwaarden, maar geeft hij louter de criteria weer die bij de beoordeling van de aanvragen die in het kader van die wetsbepaling worden ingesteld, zullen spelen.

Uit het overzicht van en de toelichting bij de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals hieronder wordt weergegeven, blijkt dat verzoekers onterecht meent dat de vraag naar het reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM bij een gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst, enkel zou kunnen worden beoordeeld door een toegespitst en uitgebreid onderzoek te voeren naar de mogelijke behandelingen in het land van herkomst en de omstandigheden waarin de vreemdeling daartoe toegang krijgt.

Uit de opstelling van de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het Hof steeds voorop stelt dat vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, in principe geen verblijf in die lidstaat kunnen opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 54; EHRM, Amegnigan against the Netherlands, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04; EHRM, Ndangoya against Sweden, ontvankelijkheidsbeslissing, 22 juni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, Henao against the Netherlands, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Gelet op de absolute aard van het verbod op foltering en op het onderwerpen van personen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals die voortvloeit uit artikel 3 EVRM, kan in uitzonderlijke gevallen een verplichting op de Staat rusten om de ernstig zieke vreemdeling bescherming te bieden tegen acute mishandeling, waaraan hij, omwille van zijn medische toestand, als gevolg van de verwijdering naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf, zou worden blootgesteld. (zie, mutatis mutandis: EHRM, L. v. Lithuania, arrest, 11 september 2007, no. 27527/03, § 46)

Het lijden dat voortkomt uit natuurlijk voorkomende ziekte, lichamelijke of geestelijke, kan worden gedekt door artikel 3 EVRM, waar het wordt, of dreigt te worden, verergerd door de behandeling, de omstandigheden van detentie, de uitzetting of andere maatregelen waarvoor de autoriteiten aansprakelijk kunnen worden gesteld. (Pretty v. the United Kingdom, 2346/02, § 52, EVRM 2002-III; Kudla v. Poland [GC], nr. 30210/96, § 94, EHRM 2000-XI; Keenan v. the United Kingdom, geen 27229/95, § 116, EHRM 2001-III.)

Uit artikel 3 van het EVRM kan geenszins een algemene verplichting voor de verdragspartijen worden afgeleid om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Dit vloeit voort uit de draagwijdte en finaliteit van de verdragsbepaling, waarbij op absolute wijze waarborgen worden geboden tegen de blootstelling van een individu aan een onmenselijke of vernederende behandeling, door toedoen van de autoriteiten van de Verdragsstaten.

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolgd heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. (zie in die zin ook: RvV nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012; RvV nr. 74.125 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.999 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.031 en 73.890 d.d. 24.01.2012; RvV nr. 73.906 d.d. 25.01.2012)

Aangezien verzoekers niet aantonen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen werd, ziet de verwerende partij niet in welk belang zij hebben met hun kritiek met betrekking tot een ander ingediende aanvraag waarbij de ambtenaar-geneesheer hen andere documenten zou hebben gevraagd.

Een schending van de door verzoekers opgeworpen schendingen wordt niet aangetoond. [...]

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In de mate dat verzoekende partijen aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.1. De bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, bepaling die toelaat de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling. Er wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer in deze zin van 10 januari 2013. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.2. Verzoekende partijen betogen dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt gesteld dat er geen direct gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoekende partij, doch dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Zij geven aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in twee situaties, doch dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat beide situaties werden nagegaan. Zij wijzen op de door hen voorgelegde medische stukken en stellen dat hieruit wel degelijk een graad van ernst blijkt in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij

stellen dat een onderzoek zich opdrong betreffende de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de adequate zorgen in het land van herkomst.

3.3.2.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet, zoals verzoekende partijen correct opmerken, volgende toepassingsgevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Ter staving van de bestreden beslissing – en de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet – wordt verwezen naar volgend advies van een ambtenaar-geneesheer van 10 januari 2013:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.05.2011.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 14/04/2011 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, blijkt dat betrokkene lijdt aan longtuberculose, hepatitis C en HIV (+). Deze verschillende problematieken houden geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is.

Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisten geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

De ambtenaar-geneesheer stelt aldus vast dat er kennelijk geen sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit, nu er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat het leven van eerste verzoekende partij onmiddellijk in gevaar is en er geen nood is aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van eerste verzoekende partij te verzekeren. Verder motiveert de ambtenaar-geneesheer, met betrekking tot de vraag of er sprake is van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, dat *“het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid [volstaat] om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten”*.

Er dient te worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer aldus aangeeft dat uit het kennelijk ontbreken van een onmiddellijk gevaar voor het leven en de fysieke integriteit tevens volgt dat er kennelijk geen sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De enige vaststelling waarnaar in voormelde geciteerde motivering wordt verwezen betreft immers de vaststelling dat er kennelijk geen sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit nu er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een zeer vergevorderd stadium van de ziektes. De ambtenaar-geneesheer maakt hierbij in zijn advies ook melding van artikel 3 van het EVRM en in de beslissing zelf wordt, onder

verwijzing van rechtspraak van het EHRM, eveneens toegevoegd dat actueel sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar ruimschoots volstaat om verzoekster uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. In de nota met opmerkingen betoogt verweerder ter ondersteuning van zijn standpunt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM betreffende deze verdragsbepaling.

De stelling van verweerder dat verzoekster enkel in aanmerking kan komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen indien er sprake is van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene – vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet worden afgeleid dat het vaststellen van een kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid van betrokkene, met name een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen, volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Er blijkt aldus niet dat afzonderlijk werd nagegaan of de ingeroepen aandoeningen geen reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Deze handelswijze is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat duidelijk voorziet in twee afzonderlijke mogelijkheden, waarbij de duidelijke bepalingen van dit artikel geen nadere interpretatie vergen en geenszins toelaten te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Dit geldt des te meer wanneer uit niets blijkt dat de voorgelegde aandoeningen van banale aard zijn. Uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 14 april 2011 blijkt immers dat verzoekster lijdt longtuberculose, hepatitis C en HIV (+), dat zij hiervoor medicamenteus wordt behandeld – en waarbij met name de behandeling voor HIV levenslang dient te worden gevolgd – en dat er sprake is van een overlijden op middellange termijn, met name enkele maanden, bij stopzetting van de behandeling. Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder wat de door verzoekers op latere datum, met name 29 juni 2011, ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde medische problemen van verzoekster betreft wel degelijk een voldoende graad van ernst in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft weerhouden en overging tot een beoordeling van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypothesen, waarvan de laatste – met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (*Parl. St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34) (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.3. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een onderzoek van de andere onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS